

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 35 * 27. srpna 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Postoj naší církve
k registrovanému
partnerství –
názory
duchovních i laiků

BŮH POKOJE BYL S NÁMI

Letošní letní pobyt kladenského a slánského sboru byl v pořadí již čtrnáctý. Jezdíme společně na různá místa v Čechách, tentokrát jsme zamířili opět do Orlických hor. Pán mi dopřál, že jsem se mohla zúčastnit všech těchto pobytů. Uvědomuji si, jak jsou důležité pro sblížení lidí ve sboru. Máme na sebe více času a také více možností se navzájem poznávat a komunikovat spolu. Můžeme v praxi trénovat, co to znamená dávat v lásce přednost jeden druhému a myslet na to, co prospívá nejen mně, ale i druhým. Vždyť jsme poutníci na úzké cestě, po které jdeme spolu, a tak nemůžeme jít proti sobě. Raduji se z toho, že dorůstá mládež, která s námi tato společenství prožívá, a že děti už mohou odmala zažívat, jak "rozkošné a milé", žijí-li všichni v lásce.

Chata Lesovna v Orlickém Záhoří nám byla k dispozici v týdnu od 29. července do 5. srpna. Bylo nás celkem 41, nejstarší sestra Růžena dovršila v červenci 80 let, nejmladším, Alžbětce a Mariánkovi, byly 3 a 4 měsíce. Společně jsme jedli, modlili se, zpívali (kdo nezpíval, poslouchal), chodili na výlety, na procházky. Zdatnější měli i delší túry, slabší se část cesty vezli autem, kočárky se převážely či přenášely. Nechyběly ani sportovní hry. Společně jsme poslouchali Boží slovo a přemýšleli nad ním. Při nedělní bohoslužbě byla též vysluhována svátost útěchy nemocných, neboť bratr farář Jurek ztratil hlas a já měla problém se zrakem. Boží milostí jsme byli posíleni a uzdraveni.

Hlavním tématem byl život a dílo apoštola Pavla. Protože týden je krátký, soustředili jsme se na dynamické příběhy - odporování Duchu svatému, obrácení, věznění ve Filipech a ztroskotání na moři při cestě do Říma.

Ráno jsme si četli vybrané texty Pavlových příběhů či dopisů, děti si je pak přibližovaly pokud možno zábavnou a zážitkovou formou. Dospělí měli současně zamyšlení nad texty, které pak pokračovalo večerní besedou se sdílením vlastních zážitků při cestě za Pánem. Hovořili jsme o našem odporování Duchu, pochybnostech, obrácení ke Kristu, záchraně v těžkostech života, o daru víry, o milosti.

Na čtvrtek připadlo zamyšlení nad Pavlovými dopisy. Již na začátku pobytu si dobrovolníci (všichni, kdo toho byli mocni a odvážili se) napsali svá jména na papírek a z hromádky těchto jmen pak vylosovali adresáta, komu napíše dopis jako apoštol Pavel. Nebylo to jednoduché, jak ukázala beseda nad dopisy, zvláště, když si někteří vylosovali sami sebe nebo někoho, s kým se ještě tak dobře neznali. Ale i zde byla vidět Boží režie, neboť jsme si uvědomovali, že výběr pisatele a adresáta nebyl náhodný, vždy měl hlubší smysl. Kdo chtěl, mohl se souhlasem pisatele svůj dopis přečíst. Radost jsme měli i při čtení dopisu bratra Pavla Pánka. Vytáhl si totiž své jméno - a tak napsal Pavlovi - apoštolovi. Jeho dopis jsem se souhlasem přepsala, aby si ho čtenáři mohli přečíst.

Počasi nám přálo, nebyla už tak velká vedra, ale mohli jsme se koupat, bylo příjemné na výlety, a když už začaly deště, těšili jsme se z toho, že konečně přší. A tak byl téměř celý deštivý pátek věnován přípravě divadelního ztvárnění toho, co jsme celý týden probírali. Návěku divadla se zúčastnili všichni, kdo mohli, ale po skupinách, takže závěrečné vystoupení byla nádherná improvizace a veselá zábava. Hlavními aktéry byly děti a mládež, zejména

Děti měly na stejné biblické texty jako dospělí svůj vlastní ranní program

Jindra Nový v roli apoštola Pavla měl těžkou úlohu, ale ani starší sestry nezůstaly stranou, s papírovými čepicemi napochodovaly s písní na "lod" jako římská vojska. Největší potlesk však sklidili muži bratři Pavel, Tomáš a Láďa jako rapující vězni.

Něco z atmosféry společné dovolené je zachyceno na fotografiích. Jejich výběr je ve fotogalerii na naší webové stránce <http://ccshkladno.unas.cz> Děkujeme Pánu, že byl naším hostitelem, děkujeme za pozhřebání, kterého se nám dostalo. Čemu jsme se u Pavla naučili, co jsme přijali a uslyšeli i spatřili, to chceme činit a těšit se, že Bůh pokoje bude s námi i nadále. Chvalme Hospodina, neboť je dobrý a jeho milosrdenství je věčné!

Jarmila Chytilová

Dopis apoštola Pavlovi

Milý Pavle, asi se divíš, odkud tě znám, když nás dělí téměř dva tisíce let času a přinejmenším stejný počet kilometrů. Znáš mě, protože tvé skutky jsou zachyceny v Bibli, jejíž součástí jsou i tvé dopisy. Nacházejí se tam v dobré společnosti Zákona, Proroků, záznamů o činech a výrociích Ježíše Krista.

O závěru tvého života se sice Bible nezmiňuje, ale vím, že to, cos vždy vyprošoval svým bratřím a sestram, totiž milost Ježíše Krista a lásku Boží, si užíváš teď plnými doušky a nic už tě od Krista nedělí.

Vlastně tě nic nedělilo ani tady na světě, už od tvého obrácení. Děkuji ti za tvoji odvahu a vytrvalost, s jakou jsi přes mnohé překážky a protivenství zvěstoval Ježíše Krista, jeho obětí a vzkříšení nám pohanům. Patřím mezi ně a vlastně i díky tobě se mi dostalo milosti se o evangelium dozvědět. A já mu uvěřil.

Vždycky ses nejvíce zajímal o to, jak si stojí církev a sbory. Potěšilo by tě, že zvěst o Ježíši Kristu se rozšiřuje do všech končin země. Náš sbor, nijak početný, zato upřímně věřící, se pravidelně schází, modlí, poznává Boží zvěst skrze Bibli, o níž jsem se ti již zmiňoval, a Krista skrze chléb a víno přijímá.

Chci, abys věděl, že velmi rád čtu v tvých listech, Pavle, byť byly původně určeny někomu jinému. Jsou mi vodítkem i posilou. Úplně ze všeho nejraději však mám příběh o tvém setkání s Kristem. Dává mi naději, že i já se s ním mohu takhle přímo setkat. Také doufám, že jednou se setkáme i my dva a budeme si vyprávět, co jsme na světě, ze kterého ti píše, zažili.

S Bohem, Kristem a bratrskou láskou

Pavel

Colin Williams ke krizi na Blízkém východě

Z oficiálního prohlášení jednoho z hlavních představitelů Konference evropských církví (CEC), které bylo vydáno 26. července 2006 a v těchto dnech bylo rozesláno všem členským církvím vyjímáme:

Rozhovory s mnohými členskými církvemi ukázaly, že tyto církve svědomitě a vytrvale vybízejí své vlády, aby vyvinuly tlak k nastolení okamžitého příměří... Zároveň za CEC vybízíme k pokračování jejich snahy s využitím všech možných dostupných způsobů.

Situace na Blízkém východě se den co den rychle mění. V čase, kdy toto prohlášení obíhá, se možná situace dramaticky změnila a mnohé z toho, co doporučujeme, je zastaralé.

Přesto by Konference evropských církví ráda učinila tři návrhy svým členským církvím a širší světové společnosti:

1. Snažit se přispět ke zmírnění krize v oblasti a k okamžitému ukončení válečného stavu, učinit kroky k obnovení stability a komplexnímu mírovému procesu.

2. Zajištění humanitární pomoci. (Více na www.act-intl.org)

3. Modlitba. Jako následovníci a služebníci Ježíše Krista věříme, že síla modlitby věřících by nikdy neměla být podceňována. (Více na stránkách www.seasonprayer.org)

NAŠE CÍRKEV A REGISTROVANÉ PARTNERSTVÍ

Časopis Yellow asi většina lidí z naší církve neznala až do čísla 11 z letošního roku, kdy tam vyšla reportáž ze „svatby“, která se odehrála na zámku v Průhonících. Atraktivní byla ze dvou důvodů – brali se dva mladíci a asistoval náš duchovní. Není tedy divu, že se řada členů církve pohoršeně ozvala s dotazem, jak se k tomu vedení církve postaví. Vyhledali jsme proto dokumenty, které se k tématu vztahují a požádali o názor některé členy biskupského sboru a laického zástupce v ústřední radě.

Především je třeba si uvědomit, že oficiální stanovisko k jakémukoli problému může v naší církvi zaujmout pouze sněm. Jedním z úkolů posledního sněmu bylo vypracování zásad sociálně etické orientace. Sněmovní výbor zpracoval návrh, který právě prochází celocírkvní diskusí. (Celý dokument je možné najít na církevních webových stránkách - www.csh.cz - v záložce sněm.) Pokud jde o vztah k homosexualitě, obsahuje návrh následující stanovisko:

1. Homosexualitou rozumíme citovou,

erotickou a sexuální preferenci stejného pohlaví. Je to celoživotní neměnný a nezvolený stav, charakterizovaný tím, že jeho nositel je pohlavně přitahován a vzrušován převážně či výlučně osobami stejného pohlaví. Od homosexuality jako sexuální orientace je nutno odlišovat sexuální styk mezi osobami stejného pohlaví. Sexuální styk mezi osobami stejného pohlaví je přirozený pro osoby, které jsou homosexuální svojí vrozenou orientací. Bývá však realizován i částí osob heterosexuálních jako tzv. náhradní sexu-

ální aktivita, forma prostituce, sexuální výstřelek nebo experiment. Neznáme způsob, jak změnit homosexuální orientaci na heterosexuální.

2. Homosexualita sama o sobě není hříchem, neboť část našich bližních ji má vrozenou. Hříchem a vinou jsou tam, kde je možnost volby. Praktikování pohlavního styku s osobou stejného pohlaví je hříchem, dopouští-li se této sexuální aktivity člověk heterosexuální. Člověk, který se narodil jako homosexuál, si svoji sexuální orientaci nezvolil, ale volí, jak s ní ve svém životě naloží. Vybírá mezi alternativou celibátu a pokusem o vytvoření vztahu s partnerem stejného nebo opačného pohlaví. Z našich hledisek žádná možnost není hříchem. Hříchem je i v těchto vztazích promiskuita, násilí, pohlavní nezodpovědnost a odloučení pohlavního života od hlubokého partnerství. Pokračování na str. 3

Za reportáž do vyhnanství

Portugalský misionář Gusmao Bartolomeo de Lorenzo (1675–1724) byl první, kdo koncem 17. století pronikl přes území dnešní Brazílie do oblasti staré incké říše a přinesl odtamtud cosi jako reportáž o domorodcích, vznášejících se ve vzdušných lodích. Okoukl jejich princip a po návratu domů předvedl na dvoře krále Jana V. papírový model, naplněný teplým vzduchem a úspěšně létající. Tribunál svatých inkvizice však nebyl nikterak nadšen a odsoudil misionáře za spojení s ďáblem a šíření kacířských myšlenek k doživotnímu vyhnanství. Koneckonců ještě v roce 1781, rok před vzletem první montgolfiéry, uveřejnil akademik Lalande v Journal de Paris kategorické tvrzení: „Je dokázáno, že je vůbec nemožno, aby se člověk mohl zvednout do vzduchu, nebo se v něm udržet.“

Přitom ani Inkové asi nebyli první, kdo používali teplovzdušné balóny. Staří Řekové tvrdili o čarodějnicích v Thesálii, že se spouštěly ze strmých kopců s pomocí měchů naplněných dýmem. A v Číně bylo dávno známo, že se lampióny z rýžového papíru vnesou, jestliže se v nich vzduch dostatečně ohřeje hořícím knotem.

A jak to bylo s bratry Montgolfierovými? Vypráví se, že je k prvnímu balónu inspirovala létající spodnička. Ve skutečnosti předcházela jejich vynálezu léta studii a pokusů. Plnili papírové koule vodíkem i vodní párou, až konečně 2. listopadu 1782 Josef, starší z bratrů, problém vyřešil.

Co tomu říkal akademik Lalande, můžeme se jen domýšlet. Ovšem ještě v roce 1832 se dal slyšet ředitel Patentního úřadu ve Washingtonu: „Navrhují zrušení Patentního úřadu. Všechno už bylo vynalezeno a nic nového už nelze objevit.“

(Im)

Z kazatelského plánu

12. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Skutečnost nového života

Židovští současníci Ježíšovi byli příliš zahleděni do minulosti. Jen v ní shledávali velké Boží činy a pečlivě dodržovali zděděné tradice i zvyky. V přítomnosti pak byli ochotni vidět jen takové skutečnosti, jaké lze spatřovat tělesnými očima. I mnozí křesťané si osvojili podobně ochuzený pohled. Církev se pak stává jakýmsi duchovním muzeem, pietně uchovávajícím minulé tradice dalším generacím. V tom případě však přestává plnit své pravé poslání. Není živou církví, jakou ji chce mít její Pán.

Ježíš Kristus obrací náš pohled správným směrem a rozšiřuje jeho zorný úhel. Máme hledět na něho jako na živého, přítomného Pána, kterému patří náš dnešek i zítřek. Jen v pohledu přes Ježíše Krista jsme schopni správně rozeznávat své přítomné úkoly a dohlédat až k nejzazší nadějně budoucnosti. To vše si také, kromě jiného, připomínáme při slavení svátosti večere Páně.

Vstup: 1 Kr 19,3-9a

Tužby:

2. Abychom zrakem víry spatřovali napořád Ježíše Krista jako živého a přítomného Pána, jemuž patří včerejšek, dnešek, zítřek i celá věčnost...

3. Aby se nám pohoštění u Kristova stolu stalo zdrojem síly k takovému životu, jaký mají vést dobří učedníci Páně...

Epištola: Ef 4,22-5,2

Evangelium: J 6,37-52

K obětování: Ef 3,10-12

Závěrečné čtení: Ž 33,12-22 (nebo 1 Te 2,9-13)

Modlitba:

Chválíme tě, Otče, štědrý Dárce všeho dobrého! Děkujeme za slovo křesťanské zvěsti, které jsme měli dnes vyslechnout, děkujeme i za svátostné pohoštění u stolu tvého Syna Ježíše Krista. Prosíme nyní o tvé požehnání. Zůstávej s námi na každý den, abychom tebou posilováni žili jako tvé poslušné děti a praví učedníci Pána Ježíše.

Vhodné písně: 5, 22, 31, 39, 122, 129, 132, 150, 151, 175, 282, 284, 285, 307

MÁTE ZÁZRAČNÉ DÍTĚ?

Radši se tím moc nechlubte, protože nikdy se neví, co jejich tajemný mozek provede - a co jejich celkový organismus. Příkladem je pro to mnoho, a neexistuje pro ně žádné pravidlo.

Tak například v roce 1785 ve věku pouhých čtyři a půl roku zemřel Christian Heinecken. Jeho znalosti církevních i světských dějin, geografie, anatomie, práva, perfektní znalost latiny a francouzštiny udivovala svět a stala se i zdrojem mnoha pochybností.

Mimořádně talentované děti dosahují velmi záhy neuvěřitelných výkonů: rychle a efektivně se učí, myslí jako dospělí, doslova žonglují s matematickými nebo fyzikálními vzorci.

Většinou se naučí zcela předčasně a samostatně číst, počítat je pro ně hračkou. Vynikajících výsledků, neodpovídajících jejich věku, dosahují v přírodních vědách, v literatuře a v umění vůbec - i ve sportu.

Leckterý hudební virtuos se zaskvěl už v dětském věku. Mozart se naučil ve čtyřech letech hrát na cembalo, v šesti letech složil svou první sonátu a jako dvanáctiletý zkomponoval první operu Bastien a Bastienka, která se hraje dosud. Příliš slastné dětství neměl, protože otec ho doslova prodával, cestoval s ním po šlechtických dvorech a předváděl ho. Stalo se po takovém koncer-

tu, že chlapec si šel sednout na klín císařovně.

Také Primo Conti, geniální italský malíř, vytvořil svůj první autoportrét v jedenácti letech. Na letních olympijských hrách v Montrealu zazářila čtrnáctiletá rumunská gymnastka Nadja Comaneciová. Jako první gymnastka na světě dosáhla vytoužené známky hodnocení 10,0, a to dokonce dvakrát.

Jsou však také známy případy, kdy zázračný talent se nerozvine. Mezi hudebníky se vzpomíná na českého houslistu, který ve svých deseti letech hrál skvěle nejtěžší houslové koncerty. Ve dvaceti byl prakticky k nepotřebě.

Co v tom mozku je?

Jsou příčinou mimořádných schopností dětí v matematice, umění nebo ve sportu nějaké specifické vlastnosti jejich mozku? Pravděpodobně ano, přitom se však rozdíl netýká anatomických rozdílů, ale jen a jen schopnosti zpracovávat informace. U lidí se zvýšenou inteligencí totiž žádné měřitelné odlišnosti nebyly zjištěny.

Jsou i další varianty tohoto jevu. Někteří lidé dovedou k libovolnému datu přiřadit okamžitě příslušný den v týdnu, přesto bývají považováni za málo nadané.

Bylo tomu třeba tak v případě amerických dvojčat Charlese a Georga.

Ačkoli vynikali počtářskými schopnostmi a jako kalendářoví experti, jinak se jevíli jako slabomyslní.

Leslie Lemke není žádný lidský computer, jeho mozek nežongluje ani daty nebo čísly, nýbrž notami. Po narození oslepl, téměř nemluví a duševně je velmi zaostalý, navíc ještě spastický.

Přes své těžké tělesné i duševní handicap okouzluje publikum od chvíle, kdy usedne ke klavíru. Hraje všechny a jakkoli dlouhé skladby naprosto perfektně, aniž by kdy studoval hudbu. Stačí mu jedenkrát slyšet kompozici, aby ji absolutně bez chyby předvedl.

Geniální lenoši

Za příklad mohou sloužit dva muži, u nichž v mládí nic nenavědčovalo, že mají geniální nadání. Luis Pasteur byl špatným žákem, přesto se stal jedním z největších biologů. Albert Einstein absolvoval gymnázium jen tak tak. Navzdory tomu představovaly jeho práce revoluci ve vědě a filozofii.

Talent jsou peníze

Evropa poskytuje velmi nadaným žákům pouze omezené možnosti nadstandardního rozvoje. Naproti tomu třeba Amerika provádí politiku výběru a podpory předčasně vyspělých dětí. Ale co z nich bude...

(Imš)

Nad Písmem

CHLÉB ŽIVOTA

Lidé jedí chléb, aby utišili tělesný hlad a zachovali svůj přirozený život. Duchovní hlad můžeme utišit a duchovní život uchovat pouze správným vztahem s Ježíšem Kristem. Není překvapující, že se Ježíš prohlásil za chléb života. Ale má-li chléb udržet život, je třeba ho sníst. A stejně je tomu i s duchovním životem. Máme-li od Krista přijímat duchovní život, musíme jej pozvat do našeho každodenního života. Ježíš mluvil o tom, že máme jíst jeho tělo a pít jeho krev. To byl šokující výrok. Náboženští vůdci nemohli snést Ježíšův výrok, protože zákon zakazoval pít krve (Lv 17,10-11). Ježíš samozřejmě nehovořil o krvi jako tělesné tekutině. Mluvil o tom, že lidé musí přijmout jeho život za svůj. Mnozí lidé Krista odmítají a tvrdí, že nemohou uvěřit, že je Boží Syn. Ve skutečnosti se však nechťejí podřídit tomu, že Ježíš si dělá nárok na jejich život. Ve snaze nalézt únik před Kristovým poselstvím odmítají Posla samého. Židé reptali: „Což tohle není Ježíš, syn Josefův? Vždyť známe jeho otce i matku!“ Víra zvěstovatele evangelia nestačí, evangelium, radostné zvěsti, musí uvěřit ti, kterým je určeno.

Pro většinu lidí dnešní doby zdánlivě i skutečně neexistují náboženské otázky, otázky po Bohu a po pravdě. Církevní poselství, jak nám je předává tradice, se zdá většině z nás málo srozumitelné, životu nepřiléhavé. Každý může v sobě najít stopu víry, každý v "něco věří", ale spojitost víry s Bohem může pro něj zůstat nepochopená. Jeden člověk se s Bohem

potká, druhý ne. Někdo se Boha drží celý život, jiný Boha opustí v průběhu svého života. Křesťanská víra se nabízí svobodnému člověku. Je na něm, zda přijme nebo nepřijme. Nelze někomu přikázat: „Od této chvíle budeš věřit v Boha!“ Ale neznamená to, že by církev měla rezignovat na své poslání. Právě "kritické" doby, a taková nám zřejmě připadá i ta naše, stávaly se v minulosti počátkem velkých duchovních objevů.

„Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými“ (J 8,32). Pro lidi je přirozené, že touží po svobodě. Pro křesťany platí, že jsme svobodní, když se o nás stará Bůh. V lidech působí i taková touha po svobodě, která se chce obejít bez zodpovědnosti a lásky. Je Bůh hrozivý despota nebo "milý tatíček"? Máme předem určenou životní cestu nebo se můžeme za každé situace volně rozhodnout? Kdy je člověk opravdu svobodný? V každodenním životě je to s pravdou složité. V konkrétních životních situacích není jednoznačně rozpoznatelná. Hledáme pravdu a přitom stojíme pod nejrůznějšími vlivy okolí. Často se nám nabízí zkreslený nebo úplně falešný obraz skutečnosti. Naše jednání pak podléhá omylu a klamu. „Vaše slovo buď 'ano, ano – ne, ne', co je nad to, je ze zlého“ (Mt 5,37). Slova evangelia nás staví před spoustu otázek. Jsou přísnou normou a je těžké ji dodržet. Má se říkat pravda vždy a za všech okolností i dětem, a to i za cenu, že jim ublíží, poznamená negativně jejich další život? Máme zkušenosti,

jak radikální hlasatelé té jediné (rozuměj jejich) pravdy rozsévají zlobu, nenávisť, nedůvěru, v tom nejhorším případě vyzývají k násilí. Je těžké vždy a včas rozeznat zrna od plevele. Při hledání pravdy bychom neměli zapomínat na lásku. Bůh je ve světě přítomen v těch, kdo ho milují. Bůh nemá žádné jiné nohy, ruce a ústa než ty naše. Nohy, ruce a ústa těch, kteří ho milujeme, snažíme se naslouchat jeho slovu a žít podle něj, byť jsme všelijak pokroucení a vůbec ne dokonalí. Různé klopýtáme životem jako jednotlivci i jako církev. Neříkáme-li, že Bůh se vzdálil a není v dnešní době přítomen, vezme, že je součástí jeho spásného plánu, skryt se před pyšnými a moudrými "majiteli" pravdy a morálky a dát se k dispozici těm, kteří ho milují. Ve chvílích, kdy nás ovládne smutek a beznaděj, slyšíme hlas Utěšitele: „Nenaříkej, ale miluj, odpouštěj svým bližním, vystup ze své malosti, přijmi mě jako chléb svého života. Miluj a dělej si, co chceš.“

Libuše Vodičková

**Otče náš,
ty o nás víš vše.
Nauč nás vidět
za událostmi
všedních dnů
tvou péči a pomoc.
Jen ty sám
můžeš učinit
z každého zrnka
lidské důvěry
a spokojenosti
chléb života věčného.
Amen**

NAŠE CÍRKEV A REGISTROVANÉ PARTNERSTVÍ

*Pokračování ze str. 1
nerského vztahu. Pokud se partneri
stejněho pohlaví rozhodnou vybudovat
a sdílet spolu domov, je důležité,
aby převzali zodpovědnost za svůj i
partnerův život a žili v souladu s pří-
kázáním lásky k Bohu, bližnímu i
sobě.*

*3. Lidské poznání včetně poznání vě-
deckého je nedokonalé. Neznáme
dobře Boží vůli a nemůžeme odsoudit
něco, s čím se člověk s Božím vědo-
mím narodil. Lidé homosexuálně
mají plné právo být přijímáni v křes-
tánské lásce a účtět stejně jako lidé
heterosexuální.*

*4. Partnerské soužití osob stejného
pohlaví se nemůže stát manželstvím.
Manželství spolu mohou uzavřít vý-
hradně jen muž a žena.*

ThDr. Petr Šandera

Osobně se domnívám, že není možné konat takové požehnání při "sňatku" dvou osob stejného pohlaví a to z důvodů věroučných, liturgických i církevně právních.

1. Takové žehnání je v rozporu se smyslem Písma svatého i tradice jak ekumenické tak i vlastní tradice ČČSH.

2. ČČSH nemá vypracovaný a schválený žádný takový obřad žehnání partnerství osob stejného pohlaví.

3. Naše řady také neopravňují duchovní, aby jménem ČČSH takové požehnání udělovali.

Jistě nám tato kauza připomíná, že je třeba hledat a zaujmout stanovisko k otázce registrovaného partnerství nejen kvůli veřejnosti, našim partnerům v ekumeně, ale taky pro vlastní orientaci uvnitř církve.

***

Brněnský biskup ThDr. Petr Šandera je i předsedou naukového sněmovního výboru, z jehož stanoviska vyjímáme: "Církev československá husitská nemá v současnosti vypracováno zvláštní stanovisko k otázce homosexuality a homosexuálního chování či registrovaného partnerství osob stejného pohlaví. To však neznamená, že se o této otázce nediskutuje nebo se na tomto stanovisku nepracuje. V rámci probíhajícího VIII. sněmu byl předložen k diskusi také pracovní materiál zvaný Slovo církve československé husitské k sociální etice Pracovní texty sněmovních předloh. První část. Praha 2001. Dosud poslední verze textu pochází z dubna 2006). Tento dokument obsahuje též pasáž o homosexualitě. Právě tato pasáž vyvolala v církevní veřejnosti řadu kritických připomínek a projevů nesouhlasu. Výrazně kritice podrobil tuto pasáž také naukový výbor VIII. sněmu ČČSH. Celá diskuse v této věci není stále ještě uzavřena. Jak je z jejího průběhu patrné, není na tuto otázku mezi členy ČČSH jednotný názor. Totéž platí o i postoji k schválenému zákonu o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví..."

ThDr. Jan Hradil

Včera jsem byl upozorněn na článek v časopisu Yellow č. 11. Krásný barevný časopis, pravděpodobně zaměřený na mladší lidi, s tematikou, která je zajímavá. Na stranách 64 až 67 je článek, který se okrajově týká naší církve. V důsledku však řeší problémy sňatků homosexuálně orientovaných

lidí. Jde o populární reportáž sdělená radostí z toho, že se vzali Petr a Libor. Polibek ústa na ústa článek uvádí s nápisem První registrovaný polibek. Celý článek je romanticky laděný, popisující štěstí nejenom dvou výše zmíněných, ale současně toleranci a štěstí zúčastněných rodin. Z fotek je jasné, že jde o zámek Průhonice se vši honosností, se vši noblesou, avšak s otazníky, které si klade sama autorka článku.

Já osobně pouze zmiňuji, že článek je vyzdoben sedmi fotografiemi, z toho na třech je viděn náš duchovní v taláru a ve štole a tam někde dole na obrázku stojí kalich. Dle článku a popisu toho, co se dělo, šlo o formálně provedenou svatbu včetně prstýnků, ale bratr farář vysvětlil, že nejde o svatbu, ale o požehnání. Požehnání v přírodě. V článku položenou otázku: „Gayové i v bibli?“, zodpověděl údajně kněz naší církve Jan Židlický citací druhé knihy Samuelovy: „Stýská se mi po tobě můj bratře Jónatáne, byls ke mně pln něhy, tvá láska ke mně byla podivuhodnější nad lásku žen.“ Ve vlastním článku se praví: „Za pomoci kněze Církve československé husitské teď probíhá jakási "skoro-svatba".“

A v tom vidím ten problém. Takovýto úkon v církvi, alespoň dle mého názoru, není možný. Známé pojem požehnání, ale požehnání běžného lidského činění, nevím však, že by tvůrci liturgických řádů vůbec něco podobného připouštěli. Je to snad pokus, který by měl vyvolat celocírkevní diskusi, zda je možné již registrované partnerství požehnat? Nebo snad dokonce posvětit? Zdá se mi nepravděpodobné, že lety zkušený kněz Jan Židlický na tuto otázku odpověděl: „Ze strany církve v tom není prostě žádný problém.“

Je to problém. Naše církve o dané možnosti akademicky hovořila, avšak nezaujala žádné stanovisko. Takovýto postup – cestou skutku není možný. Nejdříve opravdu musí dojít k teologické, ale i etické diskusi, poté musí být zaujata jasná stanoviska. Ač já osobně bratra Jana znám léta a mám k němu velice pěkný vztah, nemohu říct, že pokud opravdu postupoval tak, jak je popsáno v článku, že učinil správně. Musíme vymezit mantinely, kam až můžeme dojít v této postmoderní době, musíme vymezit mantinely jako metodiku pro všechny ostatní působící v církvi. I laici této církve mají přece právo k tomuto říct své stanovisko. Nechci tento problém prozatím rozvíjet z pohledu našeho platného "církvevního" práva. Jsem však přesvědčen, že o tomto aktu měl vědět biskup. Tato zvláštní skutečnost by měla být nejdříve s ním konzultována. No nevím. Třeba nám to bratr farář vysvětlí. Čeká překvapená církev. Nevím, zda negativně překvapená, ale každopádně reakce některých, ale i moje, je s mnoha otazníky. Pokusme se bez hysterie zaujmout oficiální stanovisko církve.

Ještě jednou si dovoluji podotknout k diskusi, která probíhá v tomto čísle k registrovanému partnerství:

Jestliže stát přijal možnost zákonem registrované partnerství, neznamená to, že církve musí vyrobiť liturgický akt, který by zákon pod-

pořil. Pouze připomenu, pro historickou pamět, že v I. světové válce někteří kněží vyhověli politickému nároku "požehnat zbraně" a dodnes je tato anomálie nejenom v rozporu s Božím zákonem, ale i v rozporu s etickým principem. Pouze konstatuji: nikdo, ani biskup, ani farář nemůže o své vůli vykonat jakékoliv požehnání registrovanému partnerství – dokud věc nebude celocírkevně vyřešena.

Mgr. Karel Bican

Reaguji na stanovisko dvou členů biskupského sboru (bratra biskupa J. Hradila a bratra biskupa P. Šandery), které se dotýká článku v časopise YELLOOW, v němž je zmiňován vstup našeho bratra faráře Mgr. Jana Židlického do obřadu uzavření tzv. registrovaného partnerství v intencích schválené legislativy ČR. Po osobním rozhovoru s bratrem farářem a podrobném rozkladu celého obřadu, jehož se účastnily dvě státní matrikářky a přítomen byl rovněž pověřený člen místního zastupitelstva, musím konstatovat, že právě na tomto konkrétním případě je jasné vnímatelná bolestná absence pohotovosti a svým obsahem adekvátní reakce naší církve na legislativní změny, jimiž aktuálně prochází moderní společnost. Můj pohled na problematiku vstupu církve do tak citlivé oblasti, jakou jistě jsou právě vztahy partnerů stejného pohlaví, kteří touží naplnit své citové vazby třeba i legitimním právním úkonem, je všeobecně znám. Připomínkoval jsem Zákon o registrovaném partnerství, prošel jsem ne vždy příjemnou diskusí s jeho odpůrci, jsem však opravdu rád, že ČR pochopila prostřednictvím svých zákonodárců nutnost relevantně reagovat na tuto, do nedávné doby tabuizovanou problematiku.

Uvědomuji si, že církve bude muset urychleně vypracovat nejen příslušné věroučné stanovisko, nýbrž prioritně předložit k rozhovorům osnovu odpovědajícího obřadu, jímž by mimosvatostnou formou bylo duchovním umožněno vyhovět homosexuálně orientovaným partnerům přijmout v prostředí své domovské církve vyslání do společného života, vyslání, po němž zřejmě tyto lidi v některých případech niterně touží. Nejsem přesvědčen, že církve je oprávněna z pohledu svěřené služebnosti tuto touhu dvou vzájemně se milujících lidí odmítnout.

Nechme, prosím, na samotném Stvořiteli, zda bude tyto partnery jednou konfrontovat se svým soudem. Vyzývám proto příslušné sněmovní výbory, aby v co nejkratší době předložily smysluplné návrhy pro celocírkevní diskusi. Nemůžeme již nadále pouze alibisticky kritizovat a dehonosovat své bližní jenom proto, že se svým stylem života vymykají relativní "normalitě". Chce-li i naše církev být vážně názorově vnímána okolním světem, musí být schopna účinně reagovat na všechny otázky, jimiž je strukturován život současné lidské individuality, byť můžeme subjektivně považovat ten či onen problém lidského soužití za marginální.

Závěrem konstatuji, že nevidím důvod ke kázeňskému zásahu vůči bratru farářem Mgr. Janu Židlickému, neboť

Ptáme se kandidátů na úřad patriarchy

* Jaký je váš vztah k ekumenickému hnutí?

Tomáš Butta:

V Liturgii podle dr. Karla Farského je pevnou součástí modlitba za Kristovu církev a její jednotu. V části nazvané "tužby" hned po prosbě za mír následuje prosba "za svornou práci všech církví a vyznání..." (Liturgie z roku 1924). Jako duchovní se pravidelně modlím za jednotu církve a spolupráci křesťanů. V naší bohoslužebné knize, kde jsou uvedeny sborové a přímluvné modlitby pro jednotlivá období církevního roku, je vždy na prvním místě modlitba za církev Kristovu (Bohoslužebná kniha ČČSH z roku 1992, s. 10, 14, 18 a další). Prosíme za celé světové ekumenické společenství církví, jež hledá jednotu vyznání, křtu, společenství večere Páně a apoštolského řádu (s. 32). Modlíme se za shromáždění církve Kristovy, konaná v této chvíli kdekoli na světě (s. 32). Bylo by pokrytectvím, kdybych se takto modlil a přitom neměl ekumenické smýšlení a otevřenost. Tím myslím respekt a úctu k věřícím druhých církví a touhu po poznání křesťanství v jeho hloubce, mnohosti a šíři.

Skutečně ekumenickým může být ale jen ten, kdo je zakotven ve své vlastní tradici a konkrétním společenství, v našem případě v Církvi československé husitské. Jinak se totiž ekumenismus může stát povrchní a módní záležitostí. Od druhých jen bereme a přijímáme, co se nám líbí, ale nic z hodnot vlastního společenství nepřinášíme.

Naše zbožnost má ekumenickou vztáznost více, než si možná uvědomujeme. S jinými církvemi nás spojují společné prvky liturgie, čteme z ekumenického překladu Bible, zpíváme ze Zpěvníku písně z různých tradic křesťanské zbožnosti – katolické i protestantské. Nyní užíváme tzv. ekumenický lekcionář. Jeho upotřebení má především znamenat, že se ve stejnou neděli či svátek čtou stejné biblické texty ve shromáždění různých církví. Má být zcela samozřejmé, že udržujeme a rozvíjíme ekumenické kontakty na oficiální úrovni, ale i v místní a osobní rovině.

Ekumenismus znamená nejen společná shromáždění a modlitby za jednotu, teologický dialog, přijaté doku-

jme si oboustranně formou rozhovoru vše srozumitelně vysvětlili.

Mgr. Radek Zapletal

V posledních několika letech a zvláště v poslední době zjišťuji, že někteří věřící (nebo členové?) naší církve a kupodivu, že i někteří "zaměstnanci" (duchovní, úředníci, pastorační asistenti...) nejsou schopni akceptovat

Jan Hradil:

Můj vztah k ekumeně je nesen osobním vztahem k členům mnoha různých denominací.

Osobně mám dobrý vztah i s některými zahraničními církevními představiteli. Nejdříve se člověk stává křesťanem a teprve poté příslušníkem té či oné církve. To je můj osobní názor. Z toho jasně vyplývá, že církevní organizace jsou organizacemi časnými a křesťanství, které je z Boží vůle, je nadčasové.

Zůstává však jedno jisté. Každá církev má své tradice, které se vyvíjely v konkrétní historické situaci. Ty by si měly podržet, protože každá tato tradice má vlastní liturgický projev. Liturgie je služba a modlitba k Bohu. Lidé různých historických tradic se různými způsoby k Bohu modlí a Bohu slouží. Z toho se skládá mozaika. V této mozaice jsou někteří lidé pouze členy církve a někteří jsou věřící. Tito věřící tvoří jedinou obecnou církev.

menty, praktickou spolupráci křesťanů v sociální oblasti, ale i zcela konkrétní osobní přátelské vztahy.

Před rokem 1989 jsem byl několikrát povolán na vojenské cvičení. Na jednom z nich jsme všichni spali v jednom velkém stanu. Vešlo se tam sedmdesát vojáků. Ve vymezeném prostoru na neznámém místě jsme trávil tři týdny bez možnosti prostor opustit, takže jsme se mohli navzájem poznávat. Z těch sedmdesáti mužů byli zřejmě jen tři věřící ve smyslu, že jsme se podíleli na životě některé z křesťanských církví. Jeden byl římský katolík obdivující latinskou mši před II. vatikánským koncillem, druhý patřil k apoštolské církvi a třetí jsem byl já - farář církve husitské. Setkávali jsme se ke společné modlitbě a k rozhovorům, když to bylo možné.

V tomto prostředí, kde převažovali naprosto lidé bez vztahu ke křesťanství, jsme cítili zvláštní blízkost a vnitřní shodu ve víře, ačkoli jsme patřili k odlišným církevním společenstvím. Prožívali jsme spontánní spojení v Duchu a v jedné společné křesťanské víře.

jeden ze základních principů fungování a existence naší církve, který stojí již v jejích základech, a sice její demokratické zřízení.

Demokratický princip naší církve se projevuje v prvé řadě tím, že všechny orgány naší církve jsou kolektivní, přičemž by mělo být dodržováno paritní zastoupení laiků a duchovních.

Dokončení na str. 4

VZPOMÍNKA NA MISTRA JANA HUSA

Pro církev – pro každého křesťana, ale i pro každého Čecha je Mistr Jan Hus velkým člověkem, křesťanem, kterému šlo o Boží pravdu a tu uváděl v život. Mohlo by se zdát, že jeho smrt na hranici v Kostnici je prohra. Opak je pravdou. Pozemský život ztratil, ale věčný nikoliv a jeho sláva v Čechách už natrvalo zůstane.

V Rokycanech se řadu let schází církev v ekumeně, aby si tohoto velkého člověka připomínala. Přicházíme nejen my z Církve čs. husitské, ale i římskí katolíci, stejně jako evangelíci. Spolu s evangelickou církví se střídáme o kazatele. Letos jsme směli slyšet svědectví ThDr. Zdeňka Kučery. Jemu pak za všechny děkujeme za svědectví víry i naděje, že pravda Boží vítězí.

(rs a fú Rokycany)

Belvederská 3 a ve dnech 9. 9. – 16. 9. 2006 v Brně, Pracovní středisko CČSH, Lipová 26.

Na programu jsou přednášky o významných osobnostech našich dějin (Karel IV., Petr Chelčický, T. G. Masaryk, Jan Hus, kníže Václav, Přemysl Otakar II., J. A. Komenský, Přemysl Otakar I., Jeroným Pražský, Jan Žižka, Edvard Beneš a Cyril a Metoděj). Přednášejícími jsou známí historikové, mj. Prof. PhDr. Čornej Petr, CSc., Prof. PhDr. Josef Válka, CSc., Doc. PhDr. Martin Wihoda, Prof. PhDr. František Šmahel, Doc. PhDr. Eva Melmuková a další.

Bližší informace na 777 759 659

(hv)

Seminář v Litoměřicích

Misijní odbor Kostnické jednoty pořádá opět seminář křesťanské psychiatrie a pastorační v Litoměřicích od 4. do 7. října 2006. Odborné vedení dr. Lýdie Šetlíková a Heidi Schenker ze Švýcarska. Přihlášky a bližší informace u Ludmily Hallerové, Ve vilách 7, 140 00 Praha 4 - Michle, tel.: 241 414 120, e-mail: hallerova@volny.cz

Změna telefonu

V náboženských obcích Velký Vřeštův a Hrádek nad Nisou byly zrušeny pevné telefonní linky. V náboženské obci Hrádek nad Nisou bude jen mobilní telefon: 723 255 696.

Martin Klofáč

V žádném případě však není možné zpochybňovat legálnost takto přijatých usnesení, není možné zpochybňovat volbu orgánů a činovníků církve (včetně biskupů, kteří byli zvoleni většinou v letošním roce, noví členové dalších orgánů byli voleni v loňském roce atd...). Myslet si o nich však mohou své a nic mi nebrání třeba i kritizovat jejich činnost a jejich názory. (Měl bych si však uvědomit, že chci-li kritizovat, měl bych navrhnout zároveň řešení a to - výše popsanou legální cestou ...) Na druhou stranu je plně legitimní požadovat od všech bratří a sester v duchovenské službě, aby dbali řádů naší církve, zvláště pak bohoslužebných řádů a se zaváděním novot vždy vyčkali na schválení celku církve.

Jednání, zpochybňující legálnost zvolených orgánů, činovníků církve a schválených postupů, ze strany některých sester a bratří před nás klade následující otázky:

Jak se účastní tyto sestry a bratři života naší církve? Jsou ochotni obětovat svůj čas práci pro naše společenství, pro náboženskou obec, respektovat zřízení naší církve a účastnit se diskuse nad jejím dalším směřováním? Nejde jim jen o jejich vlastní pravdu, postavení, osobní pocity bez ohledu na názor ostatních věřících naší církve? Lze být důvěryhodným, jestliže nerespektují základní principy svého společenství?

Myslím, že na tyto a související věci by měl každý myslet, obdržel-li materiály zpochybňující naše zřízení, osočující naše vedení, naši církev...

KALENDARIUM – SRPEN/ZÁŘÍ

28. 8. 876 - Zemřel král **Ludvík Němec**. Při dělení říše mezi jeho tři syny dostal Karloman Bavorsko, Panonii, Korutany a také "království Slovanů, Čechů (a Moravanů)". V případě posledních dvou zemí šlo pouze o politické ambice východofranské říše (ne o skutečný stav).

28. 8. 1551 - Narodil se v Janovičkách **Václav Budovec z Budova** (+ 21. 6. 1621 popraven v Praze na Staroměstském náměstí) - český šlechtic, českobratrský politik a spisovatel.

28. 8. 1916 - Rumunsko vyhlásilo válku Rakousko-Uhersku.

28. 8. 1981 - Zemřel v Praze **Jiří Neustupný** (* 22. 9. 1905 v Plzni) - archeolog a muzeolog. V roce 1925 jako dvacetiletý student přišel do Národního muzea, jemuž pak zůstal věrný dalších 56 let, nejdříve jako asistent, pak odborný pracovník a nakonec od roku 1936 jako vedoucí prehistorického oddělení. Svoji odbornou činnost zaměřil především na nejstarší období lidské civilizace - paleolit, neolit a eneolit, ale i na metodiku archeologické práce. Druhou oblastí, jíž se věnoval a kterou především utkvěl v paměti svých univerzitních žáků, bylo muzejnictví. Snad téměř každý prošel historickou expozicí Národního muzea, jednou z nejzdařilejších v Evropě, jejímž duchovním otcem i realizátorem Neustupný byl (tzv. proudnicový systém). Významná byla i jeho činnost pedagogická na Univerzitě Karlově, kde si dovedl zcela podmanit studenty svým pojetím okolního světa a doporučeními cestovat, aby něco viděli a tudíž mohli srovnávat (v době normalizace byly výzvy k neodkladné návštěvě USA, Austrálie či Japonska skutečně humorné). Aktivně pracoval v řadě čs. i zahraničních muzeologických organizací a jeho činnost na tomto poli lze označit v mnohém směru za průkopnickou. Za přednáškovou činnost v oboru počátků dějin a především muzeologie byl roku 1969 jmenován profesorem Univerzity Karlovy. Nejznámějším syntetickým dílem Neustupného je *Pravěk lidstva* (1946), na němž pracoval po celou okupaci.

29. 8. 1526 - Bitva u Moháče, v níž asi dvacetitisícová (uherská) armáda Ludvíka Jagellonského (české kontingenty i vojsko Jana Zápolského se zpozdily) byla po necelých dvou hodinách poražena zhruba padesátitisícovou tureckou armádou sultána Sulejmana I. Král Ludvík (* 1. 7. 1506) zde při útěku zahynul, aniž zanechal po sobě dědice trůnu. Turci měli otevřenou cestu do Uher, poplenili kraj až k Pešti a Ostrihomí (11. září vstoupili do Budína, město vypálili). Bitva znamenala konec vlády jagellonské dynastie a nástup Habsburků na český trůn. Rozpadla se česko-uherská personální unie (existovala od roku 1490).

29. 8. 1811 - V Brně byla prohlášena za veřejnou hospodářsko-vědeckou korporaci Moravsko-slezská společnost k povznesení orby, přírodovědy a vlastivědy, která slučovala obdobné moravské dosavadní přírodovědecké spolky a také Slezskou hospodářskou společnost (ustavenou 27. dubna 1771). Mezi moravskými přírodovědci vynikli F. I. K. Hallaschka, F. Diebl a K. E. Rincollini.

29. 8. 1916 - V Kyjevě byl přijat tzv. Zápis o zásadách česko-slovenské akce, který podepsali za Československou národní radu J. Dürich a M. R. Štefánik a za Svaz českých spolků na Rusi V. Vondrák a J. Wolf, za Slovenskou ligu v USA G. Kašfk. Rada byla uznána za vedoucí orgán celého zahraničního odboje.

29. 8. 1931 - Narodil se v Žalově **Jiří Srnc** - režisér a divadelní výtvarník, zakladatel tzv. černého divadla.

1. 9. 1781 - Vydány byly dva patenty, které nově upravovaly postup při vyřizování poddanských stížností, zakazovaly tělesné trestání poddaných holí nebo karabáčem a umožňovaly jejich právní ochranu proti libovůli vrchnosti.

1. 9. 1941 - Zemřel v Praze **Jiří Orten** (* 30. 8. 1919 v Kutné Hoře) - básník (vlastním jménem Jiří Ohrenstein).

2. 9. 1626 - Valdštejnovo vojsko dorazilo do Olomouce a dále táhlo přes Kroměříž k Uherskému Brodu a pak na Slovensko. Ke srážce s Bethlenem však nedošlo, poněvadž ten se svým vojskem ustupoval dále na východ, 10. října zahájil jednání ve Vídni o příměří a 20. prosince t. r. sjednal s císařem mír.

2. 9. 1961 - Zemřel v Praze **Karel Kutvaš** (* 27. 1. 1895 v Michalovicích) - československý generál, známý především jako hlavní vojenský velitel pražského povstání v květnu 1945 a po únoru 1948 jako ostouzený a vězňenský generál.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Nový život

Jaký život nám slibuje Pán Ježíš, pokud v něj věříme, se dozvíte, podaří-li se vám správně vyluštit následující přesmyčky a ze slov vypsát uvedená písmenka.

ŘENZÍŠKÍV	(1)	DESNOPLÍ	(7)
TĚVUŘI	(3)	ODLAVHÝ	(7)
ČUTINI	(2)		

(Řešení z minulého čísla: 5)

Jana Krajčířiková

ZPRÁVY

Pozvání HITS

Husův institut teologických studií si vás dovoluje pozvat k účasti na projektu "Historie – paměť národa"- přínos významných postav českých dějin pro současnost, který bude realizován za finančního přispění Ministerstva kultury ČR ve dnech 27. 8. – 2. 9. 2006 v Železném Rudě, Dům Husita,

NAŠE CÍRKEV A...

Dokončení ze str. 3

(Nechci v této úvaze rozebírat narušení tohoto principu rozšířením institutu pastoračních asistentů.) V druhé řadě jsou všechny tyto orgány voleny, a to zdola nahoru. Že jde o demokracii zastupitelskou směrem k vyšším orgánům je nabíledni vzhledem k počtu věřících a počtu základních organizačních složek – náboženských obcí – této struktury.

V první řadě náboženské obce na svých výročních shromážděních volí členy rad starších, delegáty pro diecézní shromáždění a delegáty pro nejvyšší orgán naší církve – sněm a to vše na období určené našimi řády. Diecézní shromáždění volí zástupce diecéze do ústřední rady (výkonný statutární orgán církve v daném státě), do diecézní rady (statutární a výkonný orgán diecéze) a do církevního zastupitelstva – nejvyšší orgán církve mezi zasedáními sněmu, který kontroluje ústřední rady...

Členové dalších orgánů církve – Církevní revizní finanční výbor, Diecézní finanční výbor, kárné výbory diecézí a církevní kárný výbor... – jsou také voleni.

Stejně jako diecézní shromáždění volí biskupy diecézí, tak sněm volí patriarchu celé církve...

Jak je vidět, laici mají možnost ovlivňovat dění naší církve velice aktivně. (Stejně tak i duchovní, což samo o sobě je výsada, které by si měli více než vážit, protože v kterém jiném zaměstnání se takto mohou "zaměstnan-

ci" účastnit rozhodování o všech základních věcech svého povolání včetně volby svých "šéfů"?) To znamená, že chce-li někdo něco v naší církvi změnit, možnost má. Bohužel, stejně jako v každém jiném demokratickém zřízení je nutno počítat, že něco změnit vyžaduje – hlavně ze strany laiků – velkou investici časovou a další... Chce-li někdo něco změnit, musí o nutnosti změny přesvědčit své spoluvěřící, přesvědčit je třeba i o tom, že je tím pravým pro tu kterou funkci... musí obětovat svůj volný čas, mnoho volného času, pro práci pro církev... Na druhé straně demokratický princip znamená ochranu naší církve před rychlým nástupem případných extremistických názorů a experimentů. Vše musí projít několika orgány, které musí každou změnu schválit... Jsou zde kontrolní orgány církve...

Demokratický princip ale znamená i nutnost určité vnitřní kázně. Znamená, že nepodaří-li se mi své sestry a bratry přesvědčit o své vizi či pravdě a tedy dojde k tomu, že můj návrh, názor nebyl přijat, nebo můj kandidát nebyl zvolen, je nutné se podvolit vůli většiny. Mohu uvažovat o tom, jestli má "pravda" byla tak silná nebo slabá, že nebyla přijata, nebo o tom, kde jsem udělal chybu v jejím prosazování, argumentaci atd... V církvi bych možná měl uvažovat i o tom, jaká byla vůle Boží vzhledem k mé pravdě či jaký je záměr Boží s mou církví (to vše ukáže nakonec další čas...).

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz